

Κυριακή 30η Ὀκτωβρίου 2022

Κυριακή Ε΄ Λουκᾶ.

(Λουκ. 16, 19 – 31).

«τέκνον, μνήσθητι ὅτι ἀπέλαβες σύ τά ἀγαθά σου ἐν τῇ ζωῇ σου, καί Λάζαρος ὁμοίως τά κακά· νῦν δέ ὧδε παρακαλεῖται, σύ δέ ὀδυνᾶσαι» (Λουκ. 16, 25).

Τήν ἀληθινή καί ταυτόχρονα συνταρακτική πραγματικότητα τῆς μετά θάνατον ζωῆς μᾶς παρουσιάζει τό σημερινό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα. Ὅμιλεῖ γιά δύο προσωπικότητες πού τελείωσαν τήν πορεία πάνω στή γῆ καί τώρα ζοῦν στήν αἰωνιότητα. Ὁ ἕνας πλούσιος, ὁ ἄλλος πάμφτωχος. Ὁ πλούσιος ἀνώνυμος, ἀπρόσωπος, χωρίς οὐσιαστική ἐπικοινωνία. Ὁ φτωχός ἐπώνυμος. Λάζαρος τό ὄνομά του,

ὑπομονετική ἢ προσωπικότητά του. Μετά τήν παροῦσα ζωή στήν αἰωνιότητα βιώνουν ὁ μὲν πλούσιος τό βασανιστήριο καί τήν τραγικότητα τῆς προεπιλεγμένης μοναξιᾶς, ὁ δέ Λάζαρος τήν ἀπόλαυση τῆς ἀνοιχτόκαρδης ψυχῆς, πού ἐπέτρεπε ἀκόμη καί στά περαστικά σκυλάκια νά γεύονται τίς πληγές τοῦ σώματός του. Ὁ πλούσιος ζητάει λίγη παρηγοριά στό βασανιστήριο τῆς ἠθελημένης ἀπομόνωσης. Ζητάει ἀπαντήσεις γιά τήν κατάντια του. Ζητάει παρηγοριά, γιατί πάντοτε ἔτσι ἔμαθε. Ζητάει μόνον γιά τούς δικούς του, ἐπειδή ἀδιαφορεῖ γιά ὅσους δέν εἶναι δικοί του, ὅπως ὁ Λάζαρος. Ζητάει, χωρίς νά μετανοεῖ, διότι στόν Ἄδη δέν ὑπάρχει μετάνοια, ἀλλαγὴ, τροπή καί ἐπιστροφή.

Αὐτή τήν παραβολή τοῦ Ἰησοῦ εἶναι ἀπαραίτητο νά τήν ἀποθηκεύσουμε βαθιά μέσα μας. Ἀπαντάει στό μεγάλο ὑπαρξιακό ἐρώτημα τῆς θείας δικαιοσύνης. Πολλές φορές

προβληματιζόμαστε μέ τή δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ. Δέν καταλαβαίνουμε γιατί γίνονται τά πράγματα ὅπως γίνονται. Γιατί ἐπιτρέπει ὁ Θεός τραγικές καταστάσεις καί ἐξωφρενικές ἀδικίες. Γιατί ἀνέχεται ἄλλοι νά ὑποφέρουν ἐδῶ στή γῆ καί ἄλλοι νά ζοῦν στήν ἀπόλυτη εὐμάρεια. Γιατί ἀρπάζει διαμάντια στήν πιό τρυφερή ἡλικία καί ἀφήνει βρωμερά κάρβουνα νά εὐημεροῦν μέχρι τά βαθιά τους γεράματα. Σκανδαλιζόμαστε μέ τή δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ, διότι νομίζουμε πώς αὐτή πρέπει νά λειτουργεῖ σάν τήν ἀνθρώπινη δικαιοσύνη. Τήν ἐγκλωβίζουμε στή στενή πραγματικότητα αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Δέν φτάνει τό μικρό μας μυαλό νά συλλάβει ὅτι ἡ θεία δικαιοσύνη δέν ἀσχολεῖται μέ τό ἀπειροελάχιστο διάστημα τῆς παρούσας ζωῆς. Ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ λειτουργεῖ ὡς ἰσορροπία στήν ἀτέρμονη πραγματικότητα τῆς αἰωνιότητος. Τό τί θά γίνει ἐδῶ στή γῆ προετοιμάζει τήν ἐμπειρία τοῦ

οὐρανοῦ. Τό σύντομο διάστημα τῆς γήινης ζωῆς εἶναι τό ἐξεταστήριο γιά τό ἀπέραντο διάστημα τῆς αἰώνιας ζωῆς. Τό πῶς θά ζήσουμε ἐκεῖ ἐξαρτᾶται ἀπό τό τί θά ἐπιλέξουμε ἐδῶ. Ὁ Θεός στοχεύει στό αἰώνιο. Τό πρόσκαιρο εἶναι ἀπλῶς ἓνα προστάδιο τῆς αἰωνιότητος. Αὐτό εἶναι τό πρῶτο πού μᾶς διδάσκει ἡ παραβολή τοῦ πλουσίου καί τοῦ Λαζάρου. Ἄρα ὅ,τι γίνεται ἐδῶ κάτω στή γῆ ἔχει σημασία μόνον ἐφόσον μᾶς ἀκολουθήσει στήν αἰωνιότητα. Ἡ περιπέτεια τῶν παρόντων εἶναι πολύ μικρῆς σημασίας σέ σχέση μέ τήν ἐμπειρία τῶν μελλόντων. Ὅ,τι μᾶς πικραίνει ἢ μᾶς πονάει, ἄν τό κοιτάξουμε ἀπό ψηλά, θά μᾶς φανεῖ τόσο ἀσήμαντο πού στή στιγμή θά τό ξεχάσουμε.

Τό δεύτερο πού μᾶς διδάσκει ἡ σημερινή παραβολή εἶναι ἓνας πολύ δυνατός πνευματικός νόμος. Τό καλό ἢ τό κακό πού προκαλοῦμε στή ζωή πάντοτε καί ἀνεξαιρέτως

ἔχει τίς ἐπιπτώσεις του. Καμία πράξη στή ζωή
 μας δέν μένει χωρίς ἀπάντηση. Ὅλα ἔχουν τήν
 πληρωμή καί τήν ἀνταπόδοσή τους, ἄλλα βρα-
 χυπρόθεσμα καί ἄλλα μακροπρόθεσμα.
 Ἐφόσον ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀπόλυτη
 ἰσορροπία, σάν μία ἀκριβοδίκαρη καί
 ὑπερευαίσθητη πλάστιγγα, ποτέ δέν πρόκειται
 νά θριαμβεύσει ἡ κακία. Ὁ Θεός δίνει
 εὐκαιρίες σωτηρίας καί δικαίωσης σέ ὅλους.
 Ὅλα τά ἐπιτρέπει γιά τό καλό μας, ἀρκεῖ
 ἐμεῖς νά τό κατανοοῦμε καί νά ἐργαζόμαστε
 πάνω σ' αὐτό. Ἡ συμφορά, ἡ θλίψη, ἡ στενα-
 χώρια, ἡ ἀρρώστια, ἡ ἀπώλεια, ἡ περιφρόνηση,
 ἡ ἀδικία πού κτυπᾷ τήν ὑπαρξή μας δέν εἶναι
 κακά γιά μᾶς, ὅπως νομίζει ὁ κόσμος. Ἐάν τά
 διαχειριστοῦμε πνευματικά, μπορεῖ νά εἶναι
 ἐκφάνσεις τοῦ καλοῦ. Μπορεῖ νά εἶναι
 εὐκαιρίες γιά νά κάνουμε πνευματική
 ἀποταμίευση, νά κάνουμε ἀγώνα μετάνοιας
 καί ἀρετῆς, νά κάνουμε προσπάθεια ταπεινώ-

σης και υπομονής. Νά τά δοῦμε σάν σκαλοπάτια πρὸς τὴν ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ καί ὄχι σάν ἄδικα κτυπήματα πού μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπ' Ἐκεῖνον. Ἡ εὐμάρεια ὁ πλοῦτος, ἡ ἄνεση, ἡ υἰγεία, ἡ ἐπιτυχία, ἡ καταξίωση δέν εἶναι αὐτονόητα καλά, ὅπως τά βλέπει ἡ ἀνθρώπινη μικρότητα. Ἐάν δέν τά διαχειριστοῦμε μέ ἀρετή, μπορεῖ ὅλ' αὐτά τά ὑποτιθέμενα καλά νά εἶναι οἱ αἰτίες τῆς καταστροφῆς μας. Ὁ πλούσιος δέν κατακρίθηκε γιὰ τὸν πλοῦτο του οὔτε ὁ Λάζαρος ἀνταμείφθηκε γιὰ τὴ φτώχεια του. Ὁ πλούσιος κατακρίθηκε γιὰ τὸν ἐγωισμό μέ τὸν ὁποῖο διαχειρίστηκε τὸν πλοῦτο του. Ἐναν ἐγωισμό πού τὸν διατήρησε ἀμείωτο καί στὴν ἄλλη ζωή. Ὁ Λάζαρος βραβεύτηκε γιὰ τὴν ὑπομονή καί τὴν ἀγάπη πού διάλεξε, γιὰ νά διαχειριστεῖ τίς ἄσχημες συνθήκες τῆς ζωῆς του. Ὅ,τι ἐπέλεξε ὁ καθένας αὐτό καί ἀπόλαυσε. Ὁ πλούσιος ἐπέλεξε τὸν ἐγωισμό,

ἀπόλαυσε τή μοναξιά. Ὁ Λάζαρος ἐπέλεξε τήν ἀρετή, ἀπόλαυσε τούς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ.

Τό τρίτο πού πρέπει νά καταλάβουμε ἀπό τή σημερινή παραβολή εἶναι πώς ἡ αἰωνιότητα δέν εἶναι οὔτε τιμωρία οὔτε ἀνταμοιβή. Εἶναι μία σχέση, τήν ὁποία προετοιμάζουμε ἀπό τώρα μέ τίς ἐπιλογές μας. Εἶναι μία σχέση μέ τόν Θεό, πού θά τήν ἀπολαύσουμε ὡς ἀγκαλιά, ἐάν δείξαμε στή ζωή μας ἀγάπη, μετάνοια καί ἀρετή ἢ θά τή βιώσουμε ὡς χάσμα, ἐάν ζήσαμε ἐγωκεντρικά, φαῦλα καί ἐπιπόλαια. Ὁ Θεός εἶναι ἀγάπη. Γιά ὅσους φροντίζουν νά γεμίζουν τήν ὑπαρξή τους μέ ἀγάπη, ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ θά εἶναι χαρά καί Παράδεισος. Γιά ὅσους δέν θέλουν νά ἀπλώσουν τήν ἀγάπη παντοῦ, ἀλλά τήν κρατοῦν μόνο γιά τόν ἑαυτό τους καί ὅσους θεωροῦν δικούς τους, ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ θά εἶναι βασανιστήριο καί κόλαση. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ θά ὑπάρχει οὔτως ἢ ἄλλως. Θά θριαμβεύει καί θά φωτίζει τά πά-

ντα. Αυτό τό φῶς τῆς θεϊκῆς ἀγάπης ἄλλους θά τούς χαροποιεῖ καί ἄλλους θά τούς κατακαίει. Σ' αὐτό, ὅμως, δέν φταίει ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἀλλά ἡ δική μας δεκτικότητα ἀπέναντι στή δική Του ἀγάπη.

Τρία πράγματα νά θυμόμαστε. Πρῶτον, ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ εἶναι πάνω ἀπό τό τώρα, ἀφορᾶ τό ἐπέκεινα. Δεύτερον, ὑπάρχουν ἐπιπτώσεις γιά τό καλό καί γιά τό κακό. Ὀνομάζονται πνευματικοί νόμοι καί ἐφαρμόζονται πάντοτε. Τρίτον, δέν ὑπάρχει τιμωρία καί ἀνταμοιβή παρά μόνον σχέση. Αὐτή τή σχέση θά τή βιώσουμε ὡς τιμωρία ἢ ὡς ἀνταμοιβή ὄχι ἐξαιτίας τοῦ Θεοῦ ἀλλά ἐξαιτίας τῶν δικῶν μας ἐπιλογῶν. Μακάρι αὐτή τή σχέση μέ τό Θεό νά τή βιώνουμε ἀπό τώρα ἀγαπητικά, γιά νά τήν ἀπολαύσουμε καί στήν αἰωνιότητα. Ἀμήν.